

Keďže teraz istý čas nebudeme mať prístup k bohoslužobným úkonom, neznamená to, že si Písmo sväté nemôžeme čítať doma alebo sa máme prestať modliť. Ponúkame Vám kázeň sestry zborovej farárky Doc. Horňanovej a modlitbu čínskych biskupov...

Kázeň zborovej farárky na 2. pôstnu nedeľu:

Kázňový text: Evanjelium podľa Matúša 15, 21 – 28

²¹ Potom odišiel Ježiš a utiahol sa do krajov Týru a Sidonu. ²² A hľa, kanaánska žena prišla z oných končín a kričala: Zmiluj sa nado mnou, Pane, Syn Dávidov! Dcéra sa mi strašne trápi, posadnutá démonom. ²³ On jej však neodpovedal ani slovo. I pristúpili učeníci a prosili Ho: Odbav ju, lebo kričí za nami. ²⁴ Odvetil: Ja som poslaný len k strateným ovciam domu izraelského. ²⁵ Ale ona prišla, padla Mu k nohám a prosila: Pane, pomôž mi! ²⁶ On však odvetil: Nie je dobré vziať deťom chlieb a hodiť šteňatám. ²⁷ Odpovedala Mu: Áno, Pane, ale veď aj šteňatá jedávajú z omrvíniek, ktoré padajú zo stola ich pánov. ²⁸ Na to jej povedal Ježiš: Ó, žena, veľká je tvoja viera. Nech sa ti stane, ako chceš! A ozdravela jej dcéra v tú hodinu.

Božie mlčanie uprostred krížov

Máme pred očami Pána Ježiša, ako Ho nepoznáme. Ako ľahostajného k ľudským potrebám. Ako neochotného pomôcť. Ako hluchého, ktorý sa tvári, že nepočuje prosbu zúfalej matky, a potom ju odmietne, a to hneď dvakrát. Dokonca aj učeníci prejavili viac súcitu než ich Pán, keď Ho prosili, aby ženu vypočul. Pán Ježiš však zúfalej žene vôbec nevenuje pozornosť, nevšima si ju, ba vôbec na jej prosby neodpovedá – nehovorí k nej, ale iba k svojim učeníkom. Aj jeho prirovnanie ženy k psovi je tvrdé, necitlivé, ktoré ešte viac rozjatrúje bolesť materinského srdca. – Skutočne nášho Pána utrpenie tejto ženy nezaujímalo? Naozaj bol hluchý k jej zúfalemu volaniu? Vážne sa nechcel zľutovať nad matkou, ktorá prosí za svoje choré dieťa?

Odmietnutie aké zažila táto žena, mučivé Božie mlčanie, zakúsil aj sám Pán Ježiš Kristus, keď visel na kríži. Tak o tom svedčí Jeho modlitba: „Eloi, eloi, lama sabachtaní“ – Bože môj, Bože, prečo si ma opustil? Ďaleko si od mojej spásy, od slov môjho kriku? (por. Ž 22, 1). Samému trpiacemu Božiemu milovanému Synovi, svätému, nevinnému, Pán Boh neodpovedal na Jeho výkriky, aby Pán Ježiš mohol zavŕšiť Boží plán záchrany človeka svojou smrťou na kríži, a potom bol triumfálne vzkriesený z mŕtvych. Pán Boh teda neopustil svojho Syna ani na kríži, no spôsob, akým vypočul Jeho volanie, prevýšil všetky ľudské predstavy a očakávania. Vypočul svojho Syna v takom čase a takým spôsobom, ako to nikto z ľudí nečakal...

Kristovým krížom a tiež „tvrdým“ prístupom Pán Ježiša ku kanaánskej žene nám Pán Boh dáva poznať, že aj Božie mlčanie je súčasťou Božieho láskavého plánu, ktorý smeruje k našej záchrane. Pán Boh niekedy neodpovedá ani na naše prosby, aby nás 1. pokoril a 2. pozdvihol.

1. Keď sa Pán Ježiš stretol s pohanskou ženou, mal namierené z Galilei do pohanského kraja Týru a Sidona. Aj keď kráčal v ústrety pohanom, bol si dobre vedomý toho, že On

je poslaný len k strateným ovciam domu izraelského (por. 10, 5). Až po Jeho umučení a vzkriesení budú apoštoli rozširovať evanjelium všetkým národom do celého sveta (por. Mt 28, 19). Ale aj keď v Božom pláne spasenia majú prvé a prednostné miesto príslušníci vyvoleného židovského národa, Boh „chce, aby všetci ľudia boli spasení a poznali pravdu“ (1Tim 2, 3). Ježišova ponížená služba lásky zavŕšená smrťou na kríži je chlebom, z ktorého majú najprv prijať požehnanie deti pri stole, t. j. Židia, po nich všetci ostatní, t. j. pohania. Keď sa Ježiš stretol s Kanaánčankou, ešte neprišiel ten čas, aby z Chleba, ktorý zostúpil z neba a ktorým je sám Ježiš Kristus, jedli aj pohania. Preto Ježiš „nepočul“ do uší bijúce, zúfale volanie matky, ktorá sa trápi pre svoje choré dieťa. A nevyhovel ani učeníkom, ktorí Ho prosili, aby túto ženu vypočul. Na Ježišovom mlčaní a na „tvrdých“ slovách, ktoré adresoval učeníkom, vidíme, že Pán Ježiš bol dokonale poslušný Bohu. Neprišiel plniť ľudské túžby a očakávania, ale prišiel naplniť Božiu vôľu, tej bol dokonale poslušný, aj Božiemu poriadku spasenia.

Ako by sme na Ježišove mlčanie a odmietnutie reagovali my? Pripomeňme si, ako sme sa cítili, keď nás Boh odmietol, keď bol hluchý k nášmu zúfalemu volaniu o pomoc? Martin Luther v jednej kázni (k tomuto svätému textu) povedal: „Keby Pán Ježiš tieto slová povedal mne, okamžite by som šiel preč a pomyslel by som si: Je to zbytočné, čo robíš, tu sa nič nedá dosiahnuť.“ Aj tá žena sa mohla stiahnuť, mohla sa uraziť alebo nahnevať na Ježiša... Ona však pristala na Božej vôli – podriadila sa jej. Odpovedala: *Áno, Pane...* Neháda sa, nepresadzuje si svoje, nič Bohu nevyčíta, nevynucuje si Božiu priazeň, ale Božiu vôľu pokorne a bez reptania prijíma: *Áno, som iba „pes“*. Odmietnutím ju Pán Ježiš pokoril, hlboko ponížil, aby poznala, že na Božiu pomoc si nemôže nárokovať, môže o ňu iba pokorne prosiť.

V tichu modlitby, keď máme pocit, že Boh nám neodpovedá, nestará sa o nás, nám Pán Boh vlastne pomáha poznať seba samých. Božie mlčanie – odmietnutie – to je spôsob, ako nás Boh môže zastaviť v našich hriešnych sebeckých túžbach a myšlienkach, že všetko sa točí iba okolo nás. Boh nás musí niekedy aj odmietnuť, aby sme prestali byť pyšní, aby sme sa sebecky a bezohľadne nehнали iba za prvenstvom, úspechmi a slávou, ale aby sa pýtali aj na Božiu vôľu s našim životom... Aj tá pohanská žena bola sústredená na seba, keď prosila o zmenu jej vlastného polozenia, a nie svojho dieťaťa: *Zmiluj sa „nado mnou“!* Nezaujímalo ju, aký má plán s jej životom Boh. Aj učenici boli na tom podobne, aj keď sa to na prvý pohľad nezdá. Veď keď žiadali Ježiša: *Odbav ju...*, to nebolo to zo súcitu, ale pre vlastnú pohodlnosť, pre lásku k sebe, pre pocit pýchy a nadradenosti, pretože im nebolo príjemné mať v pätách túto pohanskú ženu, rituálne nečistú, ktorá krikom priťahovala pozornosť a nerobila im dobrú reklamu. Preto prosili Ježiša: *Urob už niečo, aby sme mali pokoj!*

Aj Božie mlčanie uprostred našich trápení je súčasťou Božieho láskavého plánu s nami. Na jednej strane nás vedie k pokore – k pokornému nesebeckému zmýšľaniu;

2. a na druhej strane nás pozdvihuje – vedie nás k pravej a živej viere.

Keď tá žena volala k Ježišovi o pomoc – oslovila Ho: *Pane, Syn Dávidov!* Vlastne tým vyznala vieru v Neho, že On je ten Bohom poslaný Záchranca – Spasiteľ, ktorého predpovedali proroci. Verila zaslúbeniam izraelských prorokov, že Boh v Ježišovi rozšíri svoju záchranu zo Židov aj na pohanov. Spolu s rímskym stotníkom (por. 8, 5nn) dokonca vyznala vieru v Ježiša ako Krista ešte skôr ako Židia – ako učeník Peter pri Cezarey Filipovej (por. 16, 16)! Hoci v Božom poriadku spásy majú prednostné miesto Židia a až potom nežidia, predsa pohania skôr vyznali vieru v Pána Ježiša Krista ako

príslušníci vyvoleného izraelského národa. Nevera vlastných, zavrhnutie vlastnými – to bol vlastne dôvod, prečo sa Pán Ježiš pobral do pohanských končín Týra a Sidona.

Ale aká to bola viera, s ktorou Kanaánčanka pristúpila k Ježišovi? Nedospelá viera, ktorá nemala moc zachrániť ju ani jej dcéru. Vďaka Ježišovmu mlčaniu a prvotnému odmietnutiu však táto žena mohla podrásť v spasiteľnom poznaní – vo viere v Pána Ježiša. Mohla poznať, že Ježiš nie je „iba“ zázračný lekár, ktorý pomáha načas z telesných chorôb, ale že zachraňuje naveky, keď lieči tú najťažšiu chorobu – hriech, pravda, podľa „Božieho“ poriadku spasenia. Vďaka tomu, že Pán Ježiš tú ženu nevypočul hneď, mohla v tých „tvrdých“ Pánových slovách, keď bola so silami celkom na dne, objaviť milostiplné evanjelium – dobrú správu aj pre pohanov, že Boh ich z plánu spasenia úplne nevyľúčil!

V tých časoch bolo totiž bežné, že Židia prirovnávali pohanov ku psom – vyjadrovali tak nepriateľstvo k nim, svoju nadradenosť a opovrhnutie – no prirovnávali ich k psom, ktorí sa ako nečisté zvieratá voľne pohybovali na ulici, nemali pána a živili sa odpadkami. Pán Ježiš však vo svojej „tvrdej“ reči prirovnal pohanov nie k nečistým psom, ktorí sú bez pána na ulici, ale k psím miláčikom – k psíkom, ktoré už nepobehujú na ulici, lebo majú pána a žijú v pánovom dome, kde popri deťoch svojho pána majú zabezpečenú pravidelnú bohatú stravu z odrobiniek, ktoré padajú zo stola. Pretože srdce ženy bolo prvotným odmietnutím hlboko pokorené, bola schopná v tých naoko „tvrdých“ slovách o deťoch a šteňatách počuť evanjelium – dobrú správu, že aj tí, čo nepatria k vyvolenému národu, majú zaistené miesto v dome Izraela. Svojím súhlasom: *Áno, Pane...*, sa nielen podriadila Božej vôli, ale celým srdcom sa spolažila na Božie slovo, na Boží príslub, že aj keď nepatrí k vyvolenému národu, predsa aj ju si Pán Boh v Kristovi vyvolil z nezaslúženej lásky alebo milosti, ba ešte viac! Vierou v Pána Ježiša z nej robí Božie milované dieťa, Abrahámovu dcéru, dedičku Božích zasľúbení! Vierou v Pána Ježiša sme sa aj my, bratia a sestry, stali Božími milovanými deťmi, potomkami Abraháma, ako je napísané: „Lebo vierou ste všetci synovia Boží v Kristu Ježiši... dedičia podľa zasľúbenia“ (Gal 3, 26. 29).

Ak Boh niekedy mlčí, neodpovedá na naše prosby, nie je to pre to, že by o nás nedbal, že by nás nemal rád. On chce, aby sme v tom „tichu“ duchovne podrástli, aby sme dospeli vo viere v Neho. Odmietnutím nás vedie k viere, ktorá je dôverou – spolažnutím sa na Božie slovo – na Božie sľuby o Jeho láske a pomoci. Božie mlčanie nás vedie k vytrvalosti, aby sme prosili o Božie zmilovanie a pomoc dennodenne, a nie iba z času na čas, pretože život kresťana je celoživotným bojom s diabolskými silami, v ktorom sme ustavične – až do smrti odkázaní na Božiu pomoc! Aj tá žena najprv prosila: Pane zmiluje sa (teraz) nado mnou, ale potom ako jej dôvera v Pána Ježiša rástla, prosila o ustavičnú Božiu pomoc v jej živote: „Pane, pomáhaj mi, stále buď so mnou, neopúšťaj ma! Stačí mi aj posledné miesto, len nech ma v živote stále vedie a drží Tvoja starostlivá ruka.“

Milí bratia a milé sestry v Pánovi Ježišovi Kristovi!

Aj Božie mlčanie je súčasťou Božieho plánu našej záchrany. Z lásky k nám Boh niekedy aj mlčí a neodpovedá na naše modlitby, aby nás pokoril – očistil od hriechu sebeckta a pýchy, a vzápätí pozdvihol – aby sme vierou boli zachránení pre večný život. Vo viere v Toho, ktorý pracuje na našej záchrane, aj keď mlčí, prosme o Božie zmilovanie a pomoc pre seba, pre tých, ktorí sú už v dome cirkvi a tiež pre tých, ktorí ešte stále pobehujú na ulici a bez poznania lásky a starostlivosti nášho Pána hynú. Amen.

Modlitba čínskych biskupov za zastavenie šírenia epidémie koronavírusu a za Božiu ochranu:

Bože, Ty si žriedlom všetkého dobra. Prichádzame k Tebe, aby sme vzývali Tvoje milosrdenstvo. Ty si stvoril vesmír v harmónii a kráse, ale my, našou pýchou sme zničili chod prírody a vyprovokovali ekologickú krízu, ktorá zasiahla naše zdravie a blaho ľudskej rodiny. Preto Ťa prosíme o odpustenie.

Zhliadni Bože milosrdne na náš dnešný stav, keď sa nachádzame v strede novej vírusovej epidémie. Daj, aby sme mohli zakúsiť ešte Tvoju otcovskú starostlivosť. Obnov poriadok a harmóniu a obnov v nás jednu myseľ a nové srdce, aby sme sa mohli postarať o našu Zem, ako verní strážcovia.

Zverujeme Ti všetkých chorých a ich rodiny. Prines uzdravenie ich telu, ich mysli a ich duchu, sprav ich účastných na Veľkonočnom Tajomstve Tvojho Syna. Pomôž všetkým členom našej spoločnosti plniť svoju úlohu a zosilniť ducha solidarity medzi nami. Podopri lekárov a zdravotný personál v prvej línii, sociálnych pracovníkov a vychovávateľov. Príď na pomoc zvlášť tým, ktorí potrebujú zdroje na ochranu svojho zdravia.

Veríme, že Ty si ten, ktorý hýbe chod dejín človeka a Tvoja láska môže zmeniť v dobro náš osud, akýkoľvek je náš ľudský stav. Daruj pevnú vieru všetkým kresťanom, aby uprostred strachu a chaosu mohli vykonávať misiu, ktorú si im zveril.

Ó, Bože, požehnaj hojne našu ľudskú rodinu a zažeň všetko zlo. Oslobod' nás od epidémie, ktorá nás zasiahla, aby sme Ťa mohli oslavovať a ďakovať Ti s obnoveným srdcom. Pretože Ty si Tvorcom života a s Tvojim Synom, našim Pánom v jednote s Duchom Svätým, žiješ a kraluješ, na veky vekov. Amen.